

STEPHEN KING

RÉMÁLMOK BAZÁRA

Bevezető

Készítettem neked egypár dolgot, Hűségés Olvasóm; itt vannak kirakva eléd a holdfényben. De mielőtt szemügyre vennéd portékámat, ezeket a kis kézműves remekeket, beszélgessünk róluk egy kicsit, jó? Hamar végzünk. Gyere, ülj ide mellém. Húzódj közelebb. Nem harapok.

Illetve... régóta ismerjük egymást, és gyanítom, hogy tudod, ez nem egészen így van.

Igaz?

I

Talán nem is hinnéd, milyen sokan kérdezik tőlem, hogy miért írok még mindig novellát. Egyszerű a válasz: azért, mert nekem örömet szerez, és mert szórakoztatásra termettem. Gitárosnak nem vagyok valami jó, szteppelni végképp nem tudok, ez viszont megy. Úgyhogy csinálom.

Természetemnél fogva regényíró vagyok, ez nem vitás, és kiváltképp kedvelem a hosszú regényt, amelybe belemerülhet író és olvasó, és a fikciónak esélye van már-már valóságos világgá válnia. Amikor egy hosszú könyv jól sikerül, író és olvasó nem csupán viszonyt folytatnak, hanem házasságot kötnek egymással. Amikor valaki hozzám írt olva-

sói levelében sajnálkozik, hogy a *Végítélet* vagy a 11.22.63 végére ért, úgy érzem, az a könyv jól sikerült.

De van, ami a rövidebb, intenzívebb élmény mellett szól. Felvillanyozó, sőt néha megrázó tud lenni, mint amikor egy idegennel keringőzöl, akivel soha többé nem fogsz találkozni, vagy csókolózol a sötétben, vagy egy zsidvásárban az ócska pokrócon gyönyörű régiségre bukkansz. A novellásköteteimmel én bizony mindig utcai árusnak érzem magam, olyanak, aki csak éjféle órán boltol. Kirakom az árumat: tessék, Olvasóm, válogass. De figyelmeztetek, légy óvatos, mert némelyik darab veszélyes. Lidércnyomás lakozik egyikben-másikban, és nem tudod kiverni őket a fejedből, miközben félálomban forgolódsz és sehogy sem érted, hogyhogy nyitva a gardróbajtó, mikor te egészen biztosan becsuktad.

II

Őszintén szólva nem mindig fekszik nekem a rövid próza által megkövetelt szigorú fegyelem. A novella akrobatikus ügyességet kíván, amire csak fárasztó gyakorlással lehet szert tenni. *Keserves munka úgy megírni egy szöveget, hogy könnyedén olvastassa magát*, mondják a szakértők, és ez így is van. Egy apró baki, ami fölött regényben simán átsiklunk, novellában már ordító hiba. Szigorú fegyelemre van szükség. Az írónak le kell mondania a hívogató mellékösvényekről, és meg kell maradnia a fő csapáson.

Képességeim korlátait novellaírás közben érzem a legjobban. Érzem, hogy nem fog menni, a lelkem

legmélyén ott a félelem, hogy nem leszek képes eljutni a nagyszerű ötlettől a benne rejlő lehetőségek maradéktalan kiaknázásáig. Egyszerűbben szólva, a kezem alól kikerülő írást végül soha nem találok olyan jónak, mint amilyennek az ötlet rémlett, mikor egyszer csak felbukkant a tudattalanomból, és olyan izgalomba hozott, hogy azt gondoltam: *Hű, ezt most rögtön meg kell írnom!*

Néha azért egész jókat írok. És olykor előfordul, hogy a végeredmény még túl is tesz az eredeti elgondoláson. Azt imádom. A legnehezebb valahogy hozzákezdeni a nyavalyáshoz, és gyanítom, hogy sok írójelölt, tele jobbnál jobb ötletekkel, végül is ezért nem ragad tollat vagy billentyűzetet. Olyasmi ez, mint a hidegindítás. A motor először nem is kerreg, csak nyög egyet. De ha tovább próbálsz (és az aksi nem merült le), a motor bepöccen... eleinte dadog... aztán simán jár.

Vannak itt elbeszélések (például a *Nyári mennydörgés*), amelyeket pillanatnyi ihletből azonnal meg kellett írnom, félretéve az éppen készülő regényemet. Mások, mint *A 81-es mér földkőnél*, évtizedekig vártak türelmesen a sorukra. A jó elbeszéléshez azonban így is, úgy is szigorú összpontosításra van szükség. A regényírás kicsit olyan, mint a baseball: egy meccs addig tart, ameddig kell, ha hús inning, hát annyi. A novellaírás ezzel szemben inkább a kosárlabdához vagy a futballhoz hasonlatos: nemcsak az ellenféllel küzdesz, hanem az idő is szorít.

Ha az ember fikciót ír, legyen az hosszú vagy rövid, mindig van hová fejlődnie. Az adóbevallásomban lehetek hivatásos író, de alkotói szempontból igenis amatőr vagyok, még mindig tanulom a mesterséget. Valamennyien így vagyunk ezzel. Minden

írással töltött nap tanulóidő, s egyben küzdés valami újért. Nincs lazsálás. Az ember a tehetségét – ami egy fix adottság – gyarapítani ugyan nem tudja, de képes lehet szinten tartani. Legalábbis szerintem.

És, hé! Még mindig imádom csinálni.

III

Itt van hát a portékám, Hűséges Olvasó. Ma éjjel igazán változatos a kínálat – egy autónak látszó szörny (à la Christine), egy ember, aki gyászjelentésekkel gyilkol, egy e-könyv-olvasó, amely párhuzamos világokra nyit ablakot, és persze az örök favorit, az emberiség végpusztulása. Olyankor szeretem árulni a holmimat, amikor a többiek már rég hazamentek, lélek se jár az utcán, és hideg holdfény vetül a város szurdokaira. Akkor szeretek kirakodni a pokrócomra.

Sok beszédnek sok az alja. Most már talán vennél valamit, ugye? Minden, amit itt látsz, kézműves termék, és bár egytől egyig szeretem őket, örömet megválok tőlük, hiszen kimondottan neked készültek. Tessék csak, nézegesd, de kérlek, légy óvatos.

A legjobbknak foguk van.

2014. augusztus 6.

BERTA ÁDÁM FORDÍTÁSA

Amikor tizenkilenc évesen a Maine-i Egyetemre jártam, gyakran vezettem Oronótól a parányi Durhamig, amelyet a könyveimben általában Harlowként szerepeltetek. Ezt az utat nagyjából minden harmadik hétvégén megtettem, többnyire azért, hogy meglátogassam a barátnőmet, és olykor anyámat is. Egy '61-es Ford kombim volt, soros hathengeres, háromfokozatú kormányváltóval (ha nem tudod, miről van szó, kérdezd meg az apádtól). A kocsit használtan kaptam David bátyámtól.

Azokban az időkben az I-95 még nem volt olyan forgalmas, és miután a munka ünnepe véget ért, és a nyári népek visszatértek a dolgozó hétköznapjaikhoz, egészen hosszú szakaszokon is ijesztően üressé vált. Akkoriban persze még mobil sem volt. Ha lerobbant a járgányod, két dolgot tehettél: vagy megjavítottad te magad, vagy pedig vártál egy irgalmas szamaritánust, aki volt olyan szíves, és elvitt a legközelebbi műhelyig.

A százötven mérföldes autókázások alatt kitaláltam egy horrorsztorit a 85-ös mérföldnél lévő pihenőhelyről a Gardiner és Lewistown közötti abszolút senkiföldjén. Meg voltam győződve róla, hogy ha a kocsim tényleg bement a bement, akkor erre biztosan ezen a helyen kerül sor. Könnyen el tudtam képzelni, ahogy a járgány magányosan és elhagyatva gubbaszt a leállósávban. Vajon megállt vol-

na valaki, hogy megnézzé, jól van-e a sofőr? Hogy nem görnyed-e esetleg haldokolva a volánra egy szívroham következtében? Hát persze hogy megálltak volna. Irgalmas szamaritánusok mindenütt vannak, különösen az ilyen félreeső vidékeken. Azok, akik errefelé laknak, figyelnek egymásra.

De mi van akkor, gondoltam, ha a régi kombim csak egy csali? Egy szörnyűséges csapda, amit az óvatlanoknak állítottak? Úgy véltem, ebből pompás kis történetet lehetne kanyarítani, és így is történt. A szövegnek a „Pihenőhely a 85-ös mérföldkőnél” címet adtam. Sosem dolgoztam át, és nem is jelentettem meg, ugyanis elvesztettem. Akkoriban elég rendszeresen narkóztam, és hajlamos voltam elhagyni mindenfélét. Beleértve, legalábbis rövid időszakokra, az eszemet is.

Ugorjunk előre negyven évet. Habár a huszonegyedik században már jóval többen furikáznak a Maine állambeli I-95-ös úton, a munka ünnepét követően most is ugyanúgy megcsappan a forgalom, és a megszorítások miatt az állam számos pihenővezetést is kénytelen volt bezárni. A lewistoni kijárat közelében lévő állomást a benzinkúttal és a Burger Kinggel (ahol egykor annyi Whoppert elfogyasztottam) szintén bezárták. A hely üresen áll, és a ki- és bejáratai fölé függesztett „TILOS A BELÉPÉS!” jelzéseknek köszönhetően napról napra gyászosabbnak tűnik. A parkolót a nehéz tekek is meggyötörték, a repedéseken keresztül pedig zavartalanul tör utat magának a gaz.

Egyik nap, amikor elhaladtam mellette, eszembe jutott a régi történetem, és eldöntöttem, hogy újra megírom. Mivel az elhagyatott pihenőhely valamivel délebbre volt a félelmetes 85-ös mérföldkőtől,

meg kellett változtatnom a címet. Minden egyéb nagyjából úgy maradt, ahogy volt. Ha az egykori autópálya-oázis talán menthetetlenül elsüllyedt is a múltban – akárcsak a régi Ford kombi, az egykori barátnőm, és számos rossz szokásom is –, azért a történet megmaradt. És, be kell valljam, ez az egyik kedvencem.

A 81-es mérföldkőnél

1. PETE SIMMONS ('07-es Huffy)

– Nem jöhetsz velünk.

George halkan beszélt, noha a többi haverja – tizenkét-tizenhárom éves srácok a környékről, akik Fingós Kalózoknak nevezték magukat – már a háztömb túloldalán volt, és rá vártak. Nem tűntek türelmesnek. – Túl veszélyes.

– De én nem félek – felelte Pete. Eltökéltnek hangzott, noha tényleg félt, legalábbis egy kicsit. George és a barátai a tekeklub mögött lévő homokozóba tartottak, hogy a Normie Therriault által kitalált játékot űzzék. Normie volt a Fingós Kalózok vezetője, a játékot pedig A Pokol Ejtőernyőseinek nevezte el. A lényege az volt, hogy az ember teljes sebességgel átteker a sóderrel felszórt gödör széléig vezető padkán, miközben azt üvöltözi, hogy „a Kalózok a legkirályabbak!”, majd az utolsó pillanatban leugrik a nyeregből. Ez általában háromméternyi zuhánással járt, és noha az ember elvileg puhára érkezett, valószínű volt, hogy előbb vagy utóbb valaki a homok helyett a murvás részen landol, ahol jó eséllyel eltörheti a karját vagy a bokáját. Ezzel Pete is tisztában volt (ahogyan azzal is, hogy miért éppen ettől lesz izgalmas a dolog). Ha ez bekövet-

kezik, és a szülők rájönnek, hogy mit műveltek, akkor a Pokol Ejtőernyőseinek befellegzett. Egyelőre azonban zavartalanul folytathatták a játékot – mint mindig, természetesen ezúttal is sisak nélkül.

George-nak mindenesetre volt annyi esze, hogy ne engedje az öccsét részt venni a játékban; Pete az ő gondjaira volt bízva, amíg a szülei munkában voltak. Ha Pete összetöri a Huffy márkájú bicaját, George egy hétig búcsút inthetett volna a szabadidejének. Ha a kisöccse eltöri a karját, a büntetése máris egy hónapra növekszik. Ha, ne adj' isten, a nyakát szegi, valószínűleg addig nem engedik ki a szobájából, amíg be nem iratkozik a kollégiumba.

Azonkívül kedvelte a kis pisist.

– Foglald el magad valamivel – mondta George.
– Pár óra múlva visszajövök.

– De mivel foglaljam el magam? – kérdezte Pete. Tavaszi szünet volt, és a saját barátai, akiket az anyukája „életkorban hozzá illőnek” tartott, mind másutt múltatták az időt. Néhányan Orlandóba utaztak a Disney Worldbe; ha ez Pete eszébe jutott, a szívét máris megtöltötte az irigység és a féltékenység – alattomos egy kotyvalék volt, de valahogy mégis jól esett az íze.

– Csak maradj nyugton – mondta George. – Menj el a boltba, vagy valami. – A zsebébe sülyesztette a kezét, és kihalászott két összegyűródött egydollárt. – Nesze, itt egy kis zseton.

Pete a pénzre pillantott. – Jesszus, ebből vehetek egy Corvette-et. Vagy kettőt.

– Igyekezz, Simmons, különben itt hagyunk! – kiabált Normie.

– Jövök! – kiáltott vissza George, majd ismét lehalkítva a hangját visszafordult Pete-hez. – Csak vedd el, és fejezd be a rinyálást.

Pete elvette a pénzt. – Pedig a nagyítót is magammal hoztam. Megmutattam volna nekik, hogy...

– Már mindannyian ezerszer látták a trükköt – mondta George, de amikor észrevette, hogy az öccse ajka lebiggyed, megpróbált enyhíteni a csalódottságán. – Amúgy meg pillants az égre, tökféj. Ilyen felhős időben nem lehet tüzet gyújtani a nagyítóval. Nyugi. Majd csatahajózunk a számítógépen, ha hazajöttem.

– Oké, kicsibém! – kiáltott Normie. – Jó rejszólást!

– Indulnom kell – mondta George. – Tégy egy szívességet, és ne kerülj bajba. Maradj a környéken.

– Lehet, hogy eltöröd a gerinced, és egész életedre megbénulsz – mondta Pete, majd gyorsan ördög-villát mutatott és átköpött rajta, hogy semmivé tegye az átkot. – Sok szerencsét! – kiáltotta a bátyja után. – Ugrass a legmesszebbre!

George köszönésképpen még visszaintegetett fél kézzel, de nem fordult hátra. A saját bicaján pedálózott előre, egy nagy, régi Schwinnen, amit Pete lenyűgözőnek talált, de nem tudta megülni (egyszer megpróbálta, de a kocsifelhajtó felénél orra bukkott). Pete figyelte, ahogy a testvére gyorsít az auburni külvárosi házak mellett, és utoléri a társait.

Egyedül maradt.

Kivette a nagyítóját a nyeregtáskából, és az alkarja fölé tartotta, de nem gyújtott össze elég fényt, és

forráságot sem érzett. Rosszkedvűen felpillantott az alacsonyan csüngő fellegekre, majd visszatette a nagyítót a helyére. Egy Richforth volt – igazán jó kis darab. Múlt karácsonyra kapta a hangyabolyos tudományos projektjéhez.

– Ez is a garázsban fogja végezni, hogy ott porodjon – mondta az apja, de, noha a hangyabolyos projekt már februárban befejeződött (Pete és a társa, Tammy Witham kitűnő osztályzatot kaptak rá), Pete egyelőre még nem unta meg a nagyítót. Jól el tudott szórakozni azzal, hogy a hátsó udvarban lyukakat égetett a papírlapokra.

Ma azonban lemondhatott a mókáról. Ezen a napon a délután úgy nyújtózott előtte, mint egy végtelen sivatag. Hazamehet és tévézhet, ha akar, de az apja az összes érdekesebb csatornát blokkolta, miután észrevette, hogy George egyik nap a *Gengszterkorzó*-t nézte, ami tele van régimódi bűnözőkkel és fedetlen női keblekkel. Pete számítógépén is hasonló blokkoló volt, és egyelőre még nem jött rá, hogyan játssza ki, habár biztos volt benne, hogy sikerülni fog; csak idő kérdése volt.

Tehát, mi legyen?

– Most mi legyen? – motyogta magában, majd lassan hajtani kezdett a Murphy Street vége felé. – Most... mégis... mi a szar... legyen?

Túl kicsi ahhoz, hogy Pokol Ejtőernyőseit játszszone, mert az túl veszélyes. Micsoda pech. Azt remélte, hátha eszébe jut valami, amivel bebizonyíthatja George-nak, Normie-nak és a többi kalóznak, hogy még a kisgyerekek is szembe tudnak nézni a veszé...

És máris eszébe jutott, hogy mit kell tennie. Felfedezhetné az elhagyatott pihenőhelyet. Nem hitte, hogy a nagyobb kölykök tudnak róla, mert neki is csak egy vele egyidős, Craig Gagnonnak nevezett fiú szólt róla. Azt mondta, néhány másik tízéves sráccal volt arrafelé múlt ősszel. Persze lehet, hogy az egészet csak kitalálta, de Pete szerint nem kamuzott. Craig elég sok részletet is megosztott vele, és nem az a fajta fiú volt, akinek túlságosan élénk a fantáziája. Az igazat megvallva, nem volt sok sütnivalója.

Most, hogy a délután lassan értelmet nyert a számára, Pete máris gyorsabban hajtotta a pedált. A Murphy Street végén balra fordult a Hyacinthra. Senki sem volt a járdán, és nem jártak a kocsik sem. Rossignolék házából porszívó zümmögése szűrődött ki, máskülönben a környék olyan volt, mintha mindenki aludna vagy meghalt volna. Pete sejtette, hogy minden bizonnyal csak munkában vannak, akárcsak a saját szülei.

Egyenesen a Rosewood Terrace felé száguldott, és közben elhaladt a „ZSÁKUTCA” feliratú sárga jelzés alatt. Ezen a környéken már csak tucatnyi ház álldogált. Az utca végén drótkerítés húzódott végig, a kerítésen túl pedig sűrű aljnövényzet és bütykös, nemrégiben kisarjadt fák rengetege várokozott. Ahogy Pete közelebb ért a kerítéshez (és a közelben teljesen feleslegesen kitett „NEM FORGALMI ÚT” jelzéshez), abbahagyta a pedálozást, és lefékezett.

Homályosan ugyan, de tisztában volt vele, hogy habár ő úgy gondol George-ra és a többi Kalózra

mint a Nagyfiúkra (és minden bizonnyal a Kaló-zok is így tekintettek magukra), mégsem ők voltak az igazi Nagyfiúk. Nem, az igazi Nagyfiúk azok a vagány srácok voltak, akiknek már jogsijuk és barátnőjük van. Az igazi Nagyfiúk gimibe jártak, szerettek italozni, füvet szívni, heavy metalt vagy hip-hopot hallgattak, és naphosszat a csajukkal smároltak.

Kapóra jött nekik az elhagyatott pihenőhely.

Pete leszállt a Huffyról, és körbenézett, vajon észrevette-e valaki az érkezését. Senkit sem látott. Még az idegesítő Crosskill ikrek sem voltak sehol, akik a tanítási időn kívül egész nap tandemben ug-róköteleztek a környéken. Pete számára kisebbfajta csoda volt, hogy nem látja a nyomukat.

Nem túl messze innen hallotta az I-95-ös úton déli irányba, Portland felé, vagy északra, Augustába hajtó kocsik monoton brrr-brrr hangjait.

Még akkor is, ha Craig igazat mondott, valószínűleg már megjavították a kerítést, gondolta Pete. Hiába, ez nem az ő napja.

De amikor közelebb ért, látta, hogy noha a kerítés úgy nézett ki, mintha egészben lenne, valójában jó ideje hozzá sem nyúltak. Valaki (talán egy Nagyfiú lehetett, aki azóta már bizonyára a Fialat Felnőttek unalmas táborát gyarapítja) egyenes vonalban felülről lefelé átvágta a kerítést. Pete még egyszer körbenézett, majd a drótra helyezte a kezét, és óvatosan benyomta a kerítést. Arra számított, legalább némi ellenállásba ütközik majd, de a levágott kerítésdarab olyan könnyedén nyílt befelé, mint egy frissen olajozott kapu. Úgy tűnik, tényleg az Igazi Nagyfiúk használták. Nos, annál jobb.

Ha belegondolt, egész logikusnak tűnt a dolog. Lehet, hogy volt jogsijuk, de a 81-es mérföldkőnél lévő pihenőhely be- és kijáratát nagy, narancsszínű műanyag bolyák torlaszolták el, amilyeneket az autópályán dolgozó munkások használnak. Az elhagyatott parkoló feltöredezett járdájának repedéseiből magasba szökött a fű. Pete már ezerszer látta ezt a helyet, mivel az iskolabusz az I-95-ösön keresztül érte el a Laurelwoodból kivezető utakat, ahol reggelente őt is felvette, hogy elvigye a 3-as Számú Auburni Általános Iskolának – más nevén Alcatraznak – helyet adó Sabbatus Streetre.

Még emlékezett azokra az időkre, amikor a pihenőterület nyitva volt. Volt itt egy benzinkút, egy Burger King, egy TCBY fagyizó és egy Sbarro's pizzázó. Aztán az egészet bezárták. Pete apja szerint túl sok ilyen pihenőhely működött az autópálya mellett, és az állam nem engedhette meg magának, hogy mindegyiket fenntartsa.

Átgurította a bicaját a résen, majd gondosan a helyére tette az alkalmi ajtót, míg a kerítés két oldalának drágakő alakú pontjai összeértek, és az egész ismét egésznek nézett ki. Aztán elindult a bokrok felé, ügyelve rá, nehogy a Huffyval törött üvegdarabokra guruljon (amiből a kerítésnek ezen az oldalon igencsak sok volt). Keresni kezdte, amiről úgy sejtette, hogy itt kell lennie; az átvágott kerítés leg-alábbis azt jelezte, hogy jó helyen jár.

És kisvártatva meg is találta: egy cigarettacsikkal, továbbá elhajtott sörösüvegekkel és üdítődobozokkal szegélyezett út volt, ami mélyen bevezetett a bozótba. Pete, még mindig a biciklijével az oldalán, követte a nyomvonalat. A magasra érő

növények hamarosan elnyelték. A háta mögött a Rosewood Terrace házai egy újabb borús tavaszi délutánt aludtak át.

Miután eltűnt, olyan csend lett, mintha Pete Simmons sosem járt volna erre.